

og saa tæt maskede, som de ønskede, i den Formening, at man kunde erstatte disse indskrænkende Bestemmelser ved den almindelige Bestemmelse, som nu tilraades fra alle Sider, nemlig et Forbud imod Ilandbringelse af Undermaalsfisk. Jeg skal indrømme, at det synes at være en ret nærliggende Tanke, at dette almindelige Forbud skulde kunne klare hele Sagen og derved muliggøre, at man afskaffede disse ret generende Maskeviddebestemmelser. Imidlertid er det ved nærmere Betragtning ogsaa gaaet op for Fiskerne, at det dog vist ikke er praktisk og neppe lader sig gøre. Naar man faar ganske fri Hænder i saa Henseende, vil Følgen let blive, at man vil forsøge sig med Brugen af saa tætmaskede Redskaber, at de vilde tage Rub og Stub af Smaafiskene op og med saa tætmaskede Vaad, at de vilde være ret vanskelige at bruge i Farvande, hvor Strømmen er stærk, idet det ikke vil være muligt at holde Styr paa de store Garn, navnlig naar det er bevægelige Redskaber. Naar Vaaddet er for tætmasket, vil der sætte sig Græs og Tang i det, og saa dannes der en Flade, som er Genstand for Strømmens Paavirkning. Hvorom al Ting er, er der ingen Tvivl om, at største Delen af Limfjordsfiskerne nu ere komne til det Resultat, at det hensigtsmæssige er at bevare de nuværende Maskeviddebestemmelser saa godt som uforandret, og det er vistnok rigtigt. Men samtidig dermed har der været saa godt som Enighed, i alt Fald blandt Fiskerbefolkningen langs hele den vestlige Del af Limfjorden, om, at det var ønskeligt at ophæve alle de indskrænkende Bestemmelser, som gaa ud paa at opretholde den saakaldte Laasning af visse nærmere bestemte Smaavande, Vige af Limfjorden. Det gaar Forslaget ogsaa ud paa, og der har ogsaa ved de tidligere Forslag været Enighed om, at det var en hensigtsmæssig Foranstaltning at lukke de laasede Vande op. Man har endog paa et vist Tidspunkt været bestemt paa at ville foreslaa Aabningen ogsaa af den Del af Limfjorden, som endnu i det foreliggende Forslag holdes laaset, i alt Fald paa visse Tider, nemlig Strækningen Løgstør-Hals. Man har ogsaa tidligere tænkt paa at gøre det frit ligesom den øvrige Del af Limfjorden, men ogsaa paa dette Punkt er jeg enig med Kommissionen i at efterkomme de stedlige Fiskeres Anmodning om at beholde en vis Begrænsning med Hensyn til Vaadfiskeriet i denne saakaldte „smalle“ Del af Limfjorden.

Med Hensyn til den anden meget væsentlige Begrænsning af den fri Fiskeret, nemlig Forbudet mod Ilandbringelse af Undermaalsfisk, synes der nu endelig, og det glæder mig, at være Enighed fra alle Sider, dels fra dem, der mere officielt repræsentere Fiskerbefolkningen, dels og navnlig ogsaa fra Fiskerne selv, om, at et saadant Forbud er den eneste Fredningsbestemmelse, der virkelig duer noget og kan gøres effektiv. Og derfor er det klart, at naar man vil arbejde for at forny Loven om Saltvandsfiskeriet, maa man tage dette Punkt med. Det er ogsaa efter min Mening den mest effektive Fredningsbestemmelse, der overhovedet kan træffes. Dermed er det ingenlunde sagt, at den ene og alene er fyldestgørende. Det kommer ganske an paa, om Redskaberne ere saaledes indrettede og benyttes paa en saadan Maade, at den indfangede Fiskeyngel ikke dræbes, men atter kan sættes ud i Vandet, thi Hensigten er selvfølgelig, at Ynglen saa vidt muligt skal bevares, og netop derfor er det nødvendigt, at man opretholder Forbudet mod meget smaamaskede Redskaber. Hvis man nemlig gør Maskevidden saa ringe, som man af andre Hensyn kunde ønske, kan det hænde, at man faar Smaafisk op i Vaaddet i en saadan Mængde, at de blive trykkede ihjel, inden de atter kunne sættes ud. Disse to Bestemmelser supplere derfor hinanden og maa begge opretholdes. Det gør Lovforslagets ogsaa, og deri kan jeg være enig med det.

Dertil slutter jeg saa en Bestemmelse, hvis Affattelse jeg ikke kan være ganske tilfreds med og navnlig ikke kan billige, fordi der fra Fiskernes egen Side gentagne Gange er stillet Forslag om en meget betydelig Skærpelse. Det er Straffebestemmelserne for Overtrædelse af Forbudet mod Ilandbringelse af Undermaalsfisk. Den Bestemmelse, som det foreliggende Lovforslag indeholder i saa Henseende, er efter min Mening ikke nær skarp nok. Denne Formening er ikke blot bygget paa et personligt Skøn, men navnlig paa Fiskernes eget Forlangende paa nogle Møder, som bleve afholdte for godt og vel et Par Aar siden oppe ved den vestlige Del af Limfjorden. Jeg tror, man maa være Fiskerne taknemmelig, fordi de se saa klart paa denne Ting, at de selv stille dette fornuftige Forslag om skærpede Straffebestemmelser med Hensyn til en saa fundamental Bestemmelse som den, at man skal skaane Fiskeynglen. Jeg tror, Fiskerne se rigtigt, naar de gaa